

மக்கேசே தமிழன்!

இரங்கி ராமன்

வே என்ன விரும்புவது என்ன. சுவாமிநாதன், இசைக் கலைஞர் எம்.எஸ்.சப்பு வட்சமி, சமூகப் பணியாளர் அருணா ராப், புற்று நோய் சிறப்பு மருத்துவர் சாந்தா, பத்திரிகையாளர் பிசாய்நாத்... இவர்கள் வரிசையில் இணைந்திருக்கிறார் முழுதை விபிராங்கில்.

ஆசியாவின் நோபல் பரிக் என்ற அங்கீகாரமும் பெருமையும்கொண்ட இராமன் மக்கேசே விருது' வென்ற தமிழர்களின் வரிசை அது!

கிருஷ்ணகிரியைச் சேர்ந்த குழந்தை

ஃபிராங்கில், கடந்த 35 ஆண்டுகளாக, பின்தங்கியவர்களின் சமூக மேம்பாட்டுக்காக சேவை ஆற்றியதற்காகவே இந்த அங்கீகாரம் 'அருங்கிளைணந்த கிராம முனிஸிபாலிட்டிட்டம்' என்ற தன்னார்வத் தொல்குடு நிறுவனம் மூலம் மகளிரின் பொகுளாதாரத் தன்னிறைவு தொடங்கி பெண் சிக்க கொண்ட தடுப்பு, அடிப்படைச் சுகாதாரம் எனப் பல தனங்களில் கனப்பணி ஆற்றி வருகிறார்.

"என்னோட பிறந்தவங்க அஞ்ச பேர் என் அப்பாவின் ரயில்வே கேங்கமேன் கொண்ட எங்களோட உணவு, உடை, படிப்படிச்

செலவுகளைச் சமாளிக்கக்கூடப் போதலை. அண்ணன், அங்கர் எல்லாம் மன்னிப் படிப் பையே முடிக்காம் வேலைக்குப் போமிட்டாங்க. பின்னளங்கள்வு ஒருந்தரையாவது காலேஷ் வரை படிக்கவைக்களும்து என் அம்மா அந்தக் கஷ்ட காலத்துவிடாப் பிடியாப் போராட்டினதுக்குக் கிடைச் சரிக் தான் இந்த விருது!“ - மன்னிறைவாகப் பேச்த தொடங்கினார் குழந்தை ஸ்ப்ரான்சிஸ்.

“குடும்பத்தின் வறுமையைப் போக்க வேலைக் குப் போதும் நிர்ப்பந்த தாண்டி, செலவைப் பக்கம் மனம் திரும்பியது எப்படி?

“சின்ன வயக வறுமைமநான் காரணம். அறியாமை காரணமா எங்க குடும்பம் பட்டகங்கள்தை மத்த குடும்பங்க அனுபவிக்கக் கூடாதுமு தோனுக்க. கல்லூரிப் படிப்பை முடிச்சதும் ஏழை எளியவர்களுக்கு சேவை செய்யலும்து பாதிரியார் ஆக முடிவு எடுத்தேன். அதற்கான பயிற்சியின்போது பங்களாதேஷ் போரில் பாதிக்கப்பட்ட அகதிகளுக்குச் சேவை செய்ய கொங்கந்தா போனேன். புனே வறட்சி பாதிப்புப் பகுதி களில் பணியாற்றினேன். அந்தக் களப் பணிகள் எனக்கு ஒரு விஷயத்தைப் புரிய வைத்தன. வறுமையில் வாடும் மக்கள் யாரும் சோம்பால் காரணமாகவோ, ஆசைப் பட்டோ அந்த நிலையில் இல்லை. அவங்க அறியாமை காரணமாகவே அப்படி இருக்காங்க இத்தனைக்கும் நாம் அசந்தபோகும் அனவுக்கு அவங்க உழைக்கிறாங்க. ஆனா, சரியான வழிகாட்டல் இல்லாததால், அது எல்லாமே விழுவுக்கு இறைத்த நீராப் போயிடுது. நான் அவங்களுக்கு வழி காட்டியா இருக்க ஆசைப்பட்டேன்!”

“35 தண்டு காலப் பணியின் இயல்பு என்ன?

“தமிழ்நாட்டில் கிருஷ்ணகிரி மாவட்டம், தென்கனிக்கோட்டையில்தான் முதலில் என் வேலைகள் ஆரம்பித்தன. பாதிரியார் பயிற்சியை விட்டுட்டு, ‘ஒருங்கிணைந்த விராம முன்னேற்றத் திட்டம்’ மூலமா மக்களிடையே என்னை அறிமுகப்படுத்திக் கிட்டேன். முதல் வேலையா அந்தப் பகுதி மக்களுக்காக இரவுப் பன்னி நடத்தினேன். அந்தப் பகுதியில் நல்லா மனை பெய்நா ஆம், மலைப் பிரதேசம் என்பதால் மொத்த நிரும் வழிஞ்ச ஒடிப்போயிரும். விவசாய நிலமெல்லாம் வானம் பார்த்த பூமிதான்.

தாய் நந்தை மீடி...

பெல்ஜியம் நாட்டு அமைப்பின் நிதி உதவி மோடு சேகராஜபுரம், அஞ்சிச்ட்டி, தங்கட்டி, கோட்டையூர், உரிகம், நாட்ராம்பாளை யம்லு பல குக்கிராமங்களில் சிறுகம் பெருக்கா கமார் 300 தடுப்பு அணைகளைக் கட்டினோம். ஆச்சரியப்படும் அளவுக்கு அந்தப் பகுதி விவசாயம் குபிருமு செழிப்பு காட்டியது. அந்த வெற்றிக்குப் பிறகுதான் எங்க நிறுவனம் மேல் மக்களுக்கு சின்ன நம்பிக்கை வந்தது.

அடுத்தகட்டமா, ஓவ்வொரு வீட்டின் பொருளாதாரத் தேவைகளை நிறைவேற்ற மேல் 10 மகளிர் சங்கங்களை ஆரம்பிச்சோம். அந்த விவைதான் இப்போ 8,300 குழுக்கள், 1 லட்சத்து 53 ஆயிரம் உறுப்பினர்களுக்கு முன்வது மாவட்டங்களில் விருட்சமாக வளர்ந்து இருக்கு.

பொருளாதாரத் தன்னிறைவு கிடைச் சதுமே குழந்தை திருமணக் கொடுமை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குறைஞ்சிருக்க. கிராமத்து இல்லத்தரசிகள் பொருளா தாரத்தில் தன்னிறைவு பெற்றது மேல் காதாரம். பெண் சிக்க கொலைத் தடுப்பு, குழந்தை திருமணத் தடுப்பு விவைங்களில் ரொம்ப அக்கறை எடுத்துக் கிறாங்க. வறுமை காரணமா என் தாய் பட்டகங்கள்தை இன்னோரு தாய் பட்டகங்களுக்கு நினைச்சேன். அதை எங்கள் நிறுவனத்தின் உழைப்பால் நன்வாக்கிய சந்தோஷம் போதும் எங்களுக்கு”

தமிழ்
பேந்தாள்
நிறந்தையான்

